

Escac a la globalització

El dia 23 de setembre quatre autocars de Barcelona, un de València i un de Castelló sortien cap a Praga per manifestar-se contra l'FMI i el Banc Mundial. La resistència a la globalització continuava les protestes de Seattle, Washington, Davos i Melbourne.

23 de setembre 2000. Quatre autocars esperen al carrer de Pau Claris de Barcelona. A la vorera, s'hi acumula la gent, les motxilles i les primeres càmeres de televisió. Són el Moviment de Resistència Global (MRG), format per catalans que fan cap a Praga per boicotar la cinquanta-cinquena cimera del Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial (BM). Hi ha de tot: independentistes, *okupes*, *hippies* i revolucionaris d'esquerra. S'hi respiren nervis i emoció.

Abans d'emprendre el viatge, els de l'MRG s'afegeixen a la manifestació contra la globalització que recorre una part de la ciutat. Pel camí, un grup d'individus amb la cara tapada fa accions autònomes contra símbols del ca-

pitalisme global: McDonald's, bancs i botigues de roba. Sense trencar res pinten amb esprai "La carn mata", "Contra el capital", "Barbie és anorèctica"... frases que desperten la consciència. Els manifestants aplaudeixen. Al final del trajecte, la gent està cansada. Millor. Així serà més fàcil de dormir, perquè ens espera un llarg viatge de vint-i-cinc hores o més.

24 de setembre 2000. Travessem Europa. És senzill, per als europeus ja no hi ha fronteres. El marc alemany va tan alt que un cafè em costa quatre-centes pessetes a una estació de servei. Per més que l'euro ja funcioni finançerament, comprovo que als estats europeus encara hi ha mol-

tes diferències de nivell de vida.

Una barreja de persones i d'idees conforma el microunivers del meu autobús. Praga les ha unides totes. Hom reparteix articles sobre la mundialització, l'FMI i el BM, i informa sobre el desenvolupament de les reivindicacions dels dies 26, 27 i 28. Se subratlla la importància dels "grups d'afinitat", és a dir, l'organització de petits grups d'amics que han d'ajudar-se mútuament. Una noia explica que els "grups d'afinitat" van néixer durant la guerra del 36, però un company puntualitza: "Abans de la guerra, Durruti, Ascaso i Garcia Oliver ja formaven un grup".

25 de setembre 2000. L'entrada a la República Txeca no ha estat

Activistes s'emborratxarien i el 26 ningú protestaria

ORIOI CLAVERA

gens fàcil. Fa uns quants dies que el govern txec ha declarat il·legal la manifestació contra l'FMI i el BM i ha prohibit el pas d'alguns activistes. A la frontera, després de dues hores d'espera, ens notifiquen que un de nosaltres ha estat declarat *persona non grata*.

Es planteja una decisió delicada: quedar-nos amb la persona en qüestió i pressionar l'ambaixada o continuar el camí. Les decisions dintre l'MRG són assembleàries, per això, es convoca una reunió. Al final arribem a un acord: anirem tots cap a Praga i deixarem la persona *non grata* amb tres companys perquè provin de passar la frontera des de Dresden, on hi ha un equip de suport als qui no poden entrar. Tothom torna al seient, els autobusos engeguen. Són les cinc de la matinada. M'adormo. Quan em desperto ja som a Praga. El conductor va buscant el càmping Siesta, on ens allotgem. Edificis grisos, sèries de finestres idèntiques, encara s'hi respira el comunisme d'antany. Línies de tramvies, carrers de llambordes, aparadors semibuits, cel plomós. Som als països de l'est, lluny de la pròspera Europa.

Tot just hi arribem, les instruccions als manifestants, és a dir, nosaltres, són les següents: muntar les tendes i, després, fer cap al Centre de Reunions per preparar la manifestació del 26, dia inaugural de la cimera, conegut per

**"La propaganda
contra els
manifestants
ha deixat marca
en els txecs.
Ens miren com si
fóssim terroristes."**

tothom com el "dia d'acció global". Al càmping ens espera un noi de l'MRG que ens explica com s'utilitzen el transport públic i el telèfon i ens situa sobre el mapa els llocs més importants: el Centre de Reunions, el Centre d'Informació i el Centre on s'acrediten els *mass media* independents. Sembla que tot sigui perfectament controlat.

El Centre de Reunió acull partits d'esquerra, sindicats, ONG, organitzacions camperoles, associacions ecologistes, defensors de consumidors, adversaris del pensament únic, enemics de la propietat privada i més encara. Els mitjans de comunicació hi tenen vedada l'entrada. S'hi fan tota mena de reunions, debats i tallers. Els activistes hi aprenen algunes tècniques de mobilització i de

resistència pacífica a la policia.

La base del moviment contra la globalització són els grups d'afinitat. Aquests decideixen qui s'encarrega de les funcions sanitàries, legals i de comunicació. Durant el dia els grups es van reunint i es coordinen els uns amb els altres. Primers auxilis, mesures legals en cas d'arrest, distribució de telèfons d'ajut. Tothom porta mòbil. Cap a les cinc de la tarda es reuneix tothom en una gran assemblea per decidir com s'organitzarà la manifestació. L'INPEG (Iniciativa Contra la Globalització Econòmica), una coalició d'activistes de base que ha articulat tot el moviment a Praga, ha establert tres camins diferents per envoltar el Centre de Convencions, on es reuniran els banquers de l'FMI i el BM. Cada camí té un color. Els blaus baixaran per l'est i els rosa per l'oest. Els grocs, pel centre. Al sud, els autònoms blocaran els carrers per dificultar la feina de la policia. Allò que més preocupa és que som pocs. Calculen que hi ha 10.000 manifestants... i 11.000 policies!

26 de setembre 2000. Dia d'acció global. A les set del matí tothom ja està despert i es prepara per a la gran manifestació. Sembla que anem a la guerra. Els coordinadors de l'MRG reparteixen una guia explicant tot el que

A l'altra pàgina, després d'un viatge que dura més d'un dia, la majoria dels que es desplacen des de Barcelona s'allotgen en un càmping prop de la capital de Bohèmia. Dalt, a l'esquerra, el control policíac va ser constant durant els dies que van durar les protestes; a la dreta, una detenció massiva dels manifestants davant del Ministeri de l'Interior.

ORIOL CLAVERA

A l'esquerra, concentració davant el Ministeri de l'Interior txec, per a demanar l'alliberament dels presos. A la dreta, la policia txeca intenta allunyar els reporters gràfics en un moment de tensió.

hem de dur: menjar i aigua abundant, alcohol o llima per a descontaminar-nos de les armes químiques, vinagre per a filtrar els gasos, ulleres de natació per a protegir els ulls o màscares antigàs. Enmig del caos matinal, hi ha un ordre perfecte. Tothom, o quasi tothom, sap què ha de fer en cada cas. Uns pocs dies abans, el primer ministre txec havia volgut tranquil·litzar la població dient que els activistes s'emboirratxarien i el 26 ningú no aniria a les protestes. Mai no es deu haver equivocat tant.

Ens adrecem a la plaça Náměstí Miru, plaça de la Pau, que és d'on surt la marxa: els grocs, els blaus i els rosa. M'incorporo als grocs. Dirigeix la protesta un grup d'italians molt originals, els *Ya Basta!*, que estan disposats a trencar la barrera de la policia. Darrere seu, hi ha pallassos, pancartes, xiulets i ball. És el grup més nombrós. Als txecs que treuen el cap per la finestra, els fem senyals perquè se'ns uneixin. Però sembla que la propaganda contra els manifestants ha deixat marca. Ens miren com si fóssim terroristes. Arribem a un pont blocat pels antiavalots, flanquejats per dos tancs. Hem d'aturar-nos. Els italians s'han assegut davant els robocops uniformats. Hi ha molta tensió. Al voltant, centenars de fotògrafs, periodistes i càmeres, acreditats i vestits amb peto vermell. Probablement la policia no

"Els coordinadors reben la notícia: la cimera de l'FMI i el BM s'ha clausurat un dia abans del previst. És la victòria."

gosarà carregar davant tants ulls.

La marxa rosa s'ha dispersat. A la blava hi ha enfrontaments amb la policia. Intercanvi de gasos i porres amb cops de roc i algun còctel molotov. Són petits grups autònoms preparats per a l'acció. Hi ha ferits i detinguts. Al fons, no gaire lluny, es veu el Centre de Convencions. A través dels finestrals, es poden veure perfectament els funcionaris de l'FMI i del BM que miren espanats a través dels vidres.

A les set del vespre, el Centre d'Informació convoca una conferència de premsa. Els representants de l'INPEG informen que hi ha ferits i prop de tres-cents individus detinguts, la majoria txecs. Expliquen que la policia no ajuda els ferits, que hi ha casos de violència a les comissaries. Uns periodistes critiquen les accions

violentes durant la manifestació i l'INPEG se'n desmarca atribuint-les a independents. El seu moviment és pacífic. La valoració final no és gaire positiva.

A la nit, algunes zones de la ciutat es troben en estat de setge. Mentre esperem el tramvia que ens duu al càmping, veiem passar desenes de cotxes amb antiavalots. Demostracions de força. Creixen els nervis. Quan arribem, ens expliquen que el bloqueig de l'òpera, convocat per a les cinc, ha estat un èxit. Els congressistes no han pogut escoltar Mozart. En canvi, ens comenten que bandes d'independents han destrossat McDonald's, bancs i sucursals d'em-preses transnacionals. També ens informen dels primers detinguts.

27 de setembre 2000. Assemblea general a Náměstí Miru al matí. Hi ha molta policia als carrers i es multipliquen els controls. Es fan detencions arbitràries. A primera hora, un grup ha anat a l'Hotel Hilton i se n'ha emportat unes quantes persones. El nombre de detinguts augmenta a uns quatre-cents; cent són estrangers.

De forma assembleària es decideix de marxar cap a una comissaria on hi ha presos. Però, passats dos carrers, topem amb els antiavalots. Decidim d'asseure'ns a terra, pacíficament. La nostra consigna és "Bez Nazil" ("No violència" en txec). Darrere es munta una al-

ORIOL CLAVERA

tra barrera de policia. Ens han envoltat i hem de pactar, si no volem que carreguin. La majoria determina que tornem a la plaça Namesti Miru, l'únic lloc on podem reunir-nos legalment. La policia s'hi avé. S'hi organitzen noves accions. Enviar cartes al president Havel perquè alliberi als detinguts i una marxa a la part vella de la ciutat, la més turística, amb la mateixa reclamació.

A partir de les cinc de la tarda, la multitud ocupa la Staromestske Náměstí, la plaça de la ciutat antiga que és al centre de Praga. Duen penjats cartells que diuen "Jo també sóc activista, per què no em deté?" La marxa pels presos acaba convertint-se en una festa quan els coordinadors reben la notícia: la cimera de l'FMI i el BM s'ha clausurat un dia abans d'allò que era previst. És la victòria.

28 de setembre 2000. Malgrat la festa d'anit, els membres de l'MRG s'han llevat molt d'hora. Ningú no pot faltar a la concentració convocada davant el Ministeri de l'Interior per prestar suport als presos. Es fa una gran seguda, però, aquesta volta, les autoritats no deixen opció: "O se'n van o els detenim". Els qui es queden, són detinguts en massa per la policia. Després d'uns quants minuts, els manifestants que se n'han anat i que han vist com els ficaven els companys a les furgonetes de la policia, fan cap al càmping, ara convertit en quarter general. S'hi fa el recompte de desapareguts i detinguts. Calculen que n'hi ha quaranta-set de l'MRG, i entre tots els vinguts dels Països Catalans arriben a la seixantena. La situació impedeix que els autocars surtin a les tres com s'havia previst. S'organitza una altra assemblea. Els uns volen romandre a Praga per pressionar l'ambaixada, els altres creuen que es podrà pressionar millor des de casa. Els conductors no volen esperar fins més tard de les vuit del vespre. A les 19.45, una trucada avisa de l'alliberament dels activistes, amb el compromís de ser escortats per la policia fins a la frontera.

Al càmping es dispara l'emoció. "Ho hem aconseguit", criden. Sense saber on serà l'última parada, els activistes agafen les maletes. Per primera volta en molts anys, la vella Europa sembla que

hagi reaccionat. Ara només manca descobrir la reacció del Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial.

Tornada en autobús des de Praga. Cap a casa, la son s'apodera dels manifestants

Laura Hurtado

